

Tussen tijd en
herinnering

Tussen tijd en
herinnering

Michèle De Baere

Schrijver: Michèle De Baere

Coverontwerp: Michèle De Baere

ISBN: 9789465123691

© Michèle De Baere

1 Naar oma

De kamer werd langzaam lichter door de opkomende zon. Michelle lag in bed en staaarde naar het plafond. Het was nog vroeg dus ze zag hoe de kamer langzaam lichter werd door de opkomende zon. Vandaag was een speciale dag want ze mocht weer op bezoek bij oma. Elke keer als ze daaraan dacht, werd ze vrolijker dan een jong hert in de lente. Michelle was een opgewekt meisje van veertien dat graag lachte en plezier maakte met haar vrienden. Tijd doorbrengen met familie vond ze wel minstens even belangrijk. Het feit dat oma's hun kleinkinderen graag verwennen, nam Michelle er natuurlijk graag bij. Normaal werd ze altijd gebracht naar oma maar vandaag mocht ze alleen met de bus. Dat maakte haar fier, net als het zelfstandige meisje dat ze wilde zijn. Ze had op het internet opgezocht waar ze moest opstappen en waar ze moest afstappen. De eerste keer vond ze het heel erg spannend. Ze keek haar ogen altijd uit naar de drukte buiten. Mensen die boodschappen deden, op weg naar familie waren of gewoon bezig waren met hun dagelijkse bezigheden. Soms fantaseerde ze over het leven van de mensen die ze zag. Iedereen had zijn eigen verhaal, zijn eigen zorgen. Zouden zij dezelfde zorgen hebben als zij? Hoe zouden zij daarmee omgaan? Maar vandaag dacht Michelle daar niet aan.

Met een glimlach op haar gezicht stapte Michelle uit bed, klaar voor een nieuwe dag vol avonturen met oma. Ze maakte haar rugzak klaar om te vertrekken. Ze voelde zich altijd zo goed bij haar en nog beter

als ze er mocht blijven slapen. Ze kon zich geen wereld voorstellen zonder haar oma. Enthousiast liep ze naar de bushalte en van zodra hij aankwam, zette ze haar achteraan in de bus en luisterde wat muziek op haar iPod. De bus naderde Maldegem. Michelle herkende het grote rondpunt al van ver met de schoenenwinkel Paris Londres aan de ene kant en de speelstad aan de andere kant. Opgepast dacht ze, nu moet ik opletten. Binnen een paar minuten moest ze op de knop drukken om aan te geven dat ze bij de volgende halte moest uitstappen. Toen de bus bijna bij de halte was, drukte ze op de bel en wachtte tot de deuren open zouden gaan. Ze had altijd een beetje schrik dat ze te laat zou zijn en vast zou zitten op de bus dus stond ze alvast klaar bij de deur. Beter voorkomen dan genezen, vond ze. Toen de deuren openzwaaiden, controleerde ze snel of ze alles bij zich had en stapte uit. Gelukkig was het niet ver lopen naar oma's huis. Binnen een paar minuten kon ze de oprit oplopen en langs de achterdeur naar binnen glippen. Oma's huis was halfopen en groot. Langs de zijkant liep de oprit die altijd een beetje lastig was om op te rijden. Als ze met papa meereed, vond ze het moeilijk om de oprit te vinden tussen al die huizen. Met het drukke verkeer en de geparkeerde auto's was het soms een spannend avontuur maar papa was een uitstekende chauffeur die zijn weg altijd vond.

De oprit was eigenlijk gedeeld met de burens. Als ze hen tegenkwam, riep ze vrolijk 'Goeddag!' en liep verder. Bijna bij de deur wierp ze nog een blik op de tuin. Het was een klein stukje met drooglijnen voor de was. Achter de tuin liepen de kippen rond die ze samen met oma altijd eten gaf. Ze vond het heerlijk om even naar de tuin te gaan.

Toen ze het huis in liep, voelde ze meteen de warmte die haar tegemoetkwam. Het was altijd gezellig warm bij oma. Ze hoorde haar oma roepen vanuit de woonkamer: "Ah, Michelle, je bent er!"

Met een glimlach op haar gezicht liep Michelle naar binnen, klaar voor weer een fijne dag met haar oma. Terwijl Michelle haar spullen op de stoelen links van haar legde, keek ze naar buiten naar de oprit. Ze deed haar jas en schoenen uit en liep de woonkamer binnen. Daar vond ze oma, zoals gewoonlijk, druk bezig. Soms puzzelde oma, soms keek ze tv. Vandaag was ze tv aan het kijken. Oma's gezicht lichtte op toen ze Michelle zag. "Wil je iets drinken?" vroeg ze meteen.

Zoals altijd nam Michelle een blikje Coca-Cola. Ze dacht er nooit over na waarom oma nooit flessen cola had. Waarschijnlijk omdat oma zelf niet vaak cola dronk en een fles dan snel zijn bruis zou verliezen. Michelle was eraan gewend geraakt. Cola drinken bij oma was een gewoonte geworden en eerlijk gezegd hield ze wel van die kleine rituelen. Net zoals het krijgen van een Kinder Bueno als ze een beetje honger had. Oma had die altijd in huis.

"Raad eens wie ik gisteren in de winkel gezien heb?" vroeg oma terwijl ze verder puzzelde.

"Vertel!" zei Michelle nieuwsgierig.

Ze vond het altijd grappig als oma vertelde over vrienden of kennissen die ze had gezien. Vaak kende Michelle die mensen helemaal niet of niet zo goed maar oma kon prachtig vertellen. Ze had verhalen van een week geleden of van vroeger. Soms dwaalden Michelle's gedachten af terwijl oma sprak omdat ze te druk was met puzzelen of gewoon omdat ze genoot van het moment. Het leven in Brugge met

al zijn drukte en schoolverplichtingen was even ver weg. In het weekend dacht ze liever niet aan school. Gelukkig vroeg oma daar niet veel naar. Het gebruikelijke antwoord op 'Hoe is het op school?' was gewoon 'Goed' en daarmee was de kous af. Waarschijnlijk net zoals bij de meeste tieners. Michelle glimlachte en liet zich zakken op de bank naast oma, klaar om weer een paar uurtjes te genieten van de verhalen en de gezelligheid. Het voelde goed om hier te zijn, in oma's warme, vertrouwde huis. "Ben je al naar de kippen geweest?" vroeg Michelle aan oma.

"Nee, ik moet ze nog eten geven vandaag. Ga je mee?" vroeg ze.

Natuurlijk ging Michelle graag mee naar de kippen. Het kippenhok lag in het achterste deel van de tuin waar nog maar weinig groen te vinden was. Hoe de kippen zich daar niet aan stoorden, vroeg Michelle zich wel eens af. Maar ja, het zijn ook maar kippen dacht ze dan.

Terwijl ze naar de kippen liepen, viel Michelle's oog op de notenboom. Elk jaar, als de noten vielen, kwam ze hier vaak met papa om noten te rapen en de resterende noten uit de boom te halen. Het was altijd een grappig gezicht om papa met een stok naar de takken te zien slaan om de noten naar beneden te krijgen. Je moest wel goed opletten dat je geen noot op je hoofd kreeg tijdens het rapen. Dat zou geen pretje zijn want dat kon behoorlijk pijn doen.

Samen met oma voerde Michelle de kippen en genoot ze van de rust en de natuur om haar heen. Het was een van die kleine momenten die haar hart vulden met warmte en geluk. Ze kon niet wachten om later

samen met papa weer noten te rapen maar voor nu was ze gewoon blij hier te zijn met oma en de kippen. Wanneer ze weer binnen waren, gingen ze verder met puzzelen. Dat was oma's vaste hobby. Michelle vroeg zich vaak af hoeveel puzzels ze nu eigenlijk zou hebben. Als ze dacht aan de kamer boven, volgestouwd met puzzeldozen, dan gokte ze dat oma er minstens vijfhonderd had. Een hele verzameling, dat was zeker. Ooit wilde Michelle ook een leuke verzameling aanleggen maar dan niet van puzzels. Hetzelfde verzamelen zou maar flauw zijn, dacht ze, terwijl ze net een puzzelstukje vond dat precies in een hoekje paste. Ze begon meestal met de randen want die vond ze het leukst om te doen. Het ging vaak ook het snelst. Het ergste moment vond ze altijd wanneer ze terug naar huis moest vertrekken. Niet omdat ze met de bus moest want dat vond ze juist spannend. Nee, het was het feit dat ze weer terug naar school moest en niet meer bij oma kon zijn. Met een laatste blik op de bijna voltooide puzzel, nam ze afscheid van oma.

"Tot snel," zei ze met een glimlach, terwijl ze oma stevig omhelsde. Ze wist dat ze altijd een warm welkom zou hebben in dit huis vol gezelligheid en puzzelstukjes. Wanneer ze eenmaal thuis was, begon ze al uit te kijken naar de volgende keer dat ze naar oma mocht.

2 Terug naar school

Terug thuisgekomen gooide Michelle haar rugzak in de hoek. Even later had ze alles weer op zijn plek gelegd waaronder haar toiletpullen, pyjama en knuffel. Ze plofte neer op haar bed. Op deze zondagnamiddag was er, zoals gewoonlijk, niet veel interessants op tv, dus pakte ze haar boek erbij. Ze was verdiept in *De negen levens* van Diana Jones. Ze kon niet genoeg krijgen van verhalen over magie. Net zoals de Harry Potter boeken waarvan ze ongeduldig op het volgende deel wachtte. Terwijl ze zich helemaal in haar boek verloor, hoorde ze niet meteen dat haar moeder riep voor het eten. Ze stak snel de bladwijzer tussen de pagina's en ging naar de living. Haar zussen zaten al aan tafel, druk bezig hun borden te vullen. Mama was vast nog in de keuken met het eten bezig. Ze ging aan tafel zitten en schonk zichzelf een glas water in.

"Hoe was het bij oma?" vroeg Ella. Ella was de oudste van de drie. Ze was 17 en had andere interesses dan naar oma gaan. Zij wilde zelfstandiger zijn en bracht haar weekends liever door met vrienden.

"Goed hoor," zei Michelle. "We hebben weer leuke puzzels gemaakt en naar *De Dingen Des Levens* gekeken", zei ze geamuseerd.

"Is dat niet een programma voor oude mensen?" merkte Ella lachend op.

"Dat kan wel zijn maar ik vind het ook wel spannend," antwoordde Michelle met een glimlach. Ondertussen was mama aan tafel gekomen en zaten ze samen te eten. Eigenlijk waren deze maaltijden best bijzonder. Daarna ging iedereen weer zijn eigen weg en hielden ze zich bezig met hun eigen interesses.